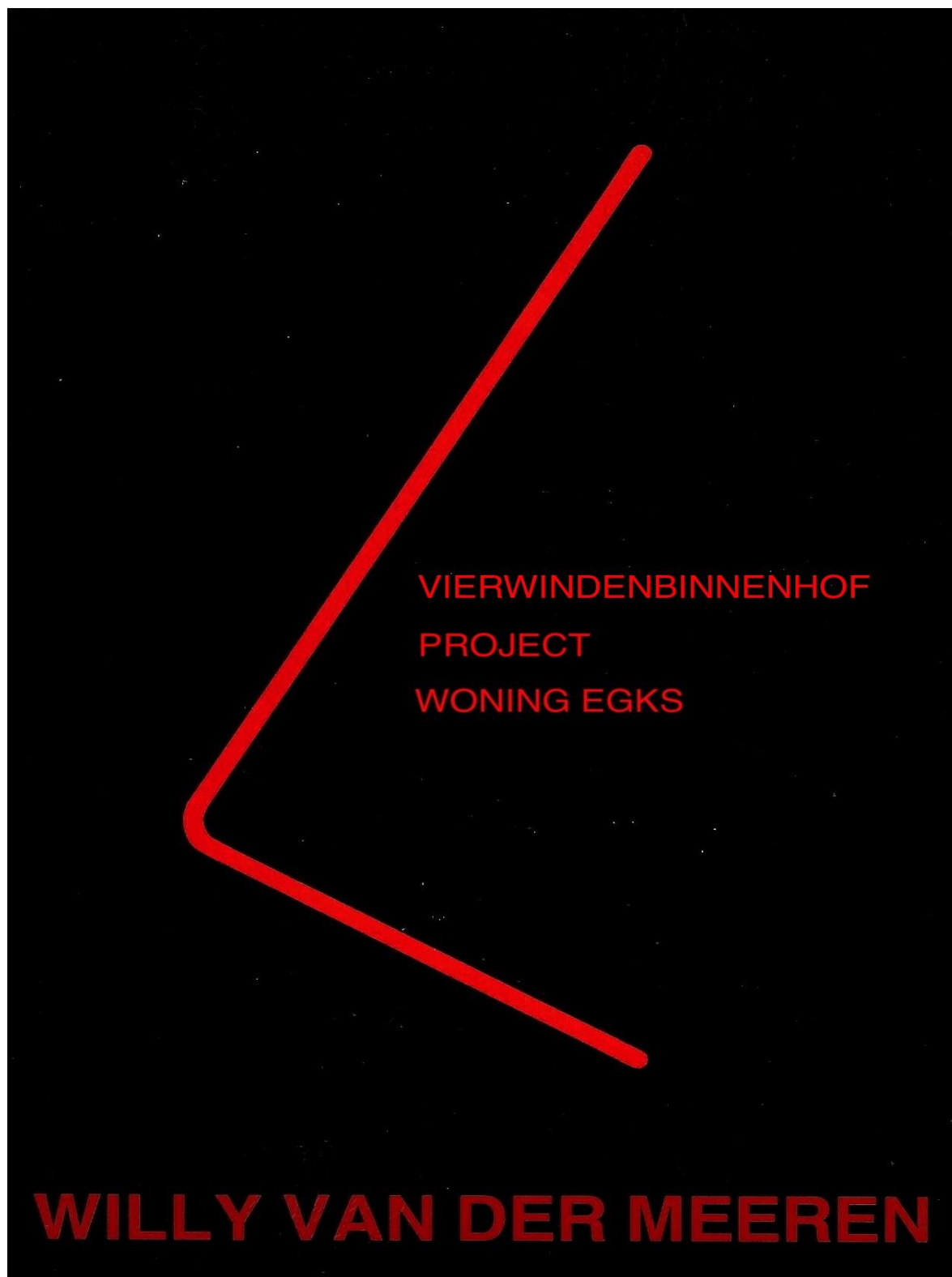

Afbeelding uit Vlees en Beton 21/24/1993 Mil De Kooning

PROJECT

WONING EGKS

VIERWINDENBINNENHOF # 4

3080 TERVUREN

HUIDIGE EIGENAAR

FRANK BRUYNBROEK

VIERWINDENBINNENHOF #4

3080 TERVUREN

Bron: Frank Bruynbroek

INHOUDSTAFEL

1. IDENTIFICATIE VAN HET GOED	5
1.1 ADMINISTRATIEVE AFBAKENING	6
1.2 JURIDISCHE TOESTAND	6
1.3 BESCHERMINGSBESLUIT	6
2 BOUWHISTORISCHE NOTA	9
2.1 HET EGKS-WONINGCOMPLEX	9
2.2 RECENTE HISTORIEK WONING NUMMER 4	16
2.2.1 WERKEN UITGEVOERD DOOR VORIGE EIGENAARS	16
2.2.2 WERKEN UITGEVOERD DOOR HUIDIGE EIGENAAR	16
3. INVENTARISATIE HUIDIGE TOESTAND	17
3.1 HET EGKS-WONINGCOMPLEX	17
3.1.1 RUIMTELIJKE INPLANTING	17
3.1.2 DE TUIN	19
3.1.3 NIEUWE ARCHITECTUUR	20
3.1.4 CONSTRUCTIEMETHODE	22
3.2 WONING NUMMER 4	26
3.2.1 GELIJKVLOERS	28
3.2.2 BOVENVERDIEPING	32
3.2.3 BINNENMUREN	34
3.2.4 DE VLOEREN	37
3.2.5 VERWARMINGSSYSTEEM	39
3.2.6 ELEKTRISCH SYSTEEM	41
3.2.7 TRAPPENHUIS	42
3.2.8 MEUBILERING	46
4. ERFGOEDWAARDEN	48
4.1 HISTORISCHE WAARDE	48
4.2 SOCIAAL-CULTURELE WAARDE	51
5. BEHEERVISIE EN -DOELSTELLINGEN	52
5.1. Voorgevel	53
5.2. Achtergevel	57
5.3 Het interieur	60
5.3.1 Hangende trap	60
5.3.2 Meubilair boven	61

6. BEHEERMAATREGELEN	67
7.VOORSTEL VAN OPVOLGING EN EVALUATIE.....	69
8. BIJLAGEN	70

1. IDENTIFICATIE VAN HET GOED

1.1 ADMINISTRATIEVE AFBAKENING

Naam: Woning EGKS nr. 4

Onderwerp: Eéngezinswoning ontworpen door Léon Palm & Willy Van Der Meeren.

Adres: Vierwindenbinnenhof nr.4, 3080 TERVUREN.

Provincie: Vlaams-Brabant.

Kadaster: TERVUREN 1 A, Sectie: B

Perceel: 0034/Z/P0000 en 0034A2 P0000

1.2. JURIDISCHE TOESTAND

Huidige eigenaar: Frank Bruynbroek

Ontwerper: Léon Palm & Willy Van Der Meeren.

Bescherming: Wooncomplex Vierwindenbinnenhof is beschermd als monument omwille van het algemeen belang en de waarde als beschreven in hoofdstuk 4.

1.3 BESCHERMINGSBESLUIT

Is aangeduid als beschermd monument Wooncomplex met architectenwoning Willy Van Der Meeren. Deze bescherming is geldig sinds 30-10-2008. Is aangeduid als vastgesteld bouwkundig erfgoed Wooncomplex met architectenwoning Willy Van Der Meeren.

Deze vaststelling is geldig sinds 20-09-2010. Is aangeduid als vastgesteld bouwkundig erfgoed Wooncomplex met architectenwoning Willy Van Der Meeren.

AFBAKENING: Het huis Vierwindenbinnenhof nr. 4, op het kadastraal percelenplan aangeduid met code B34z, B34a2 – zie pagina 5) maakt deel uit van een groter geheel: het wooncomplex “Vierwindenbinnenhof”.

RUIMTELIJKE ORDENING:

De woning is volgens het gewestplan gelegen in woongebied. Het perceel behoort tot het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan Tervuren (GRSP), dat definitief werd vastgesteld op 18 december 2008. Er is geen verkaveling BPA of RUP van toepassing.

Bron gewestplan: GeoPunt Vlaanderen (geraadpleegd 11 oktober 2021)

STRUCTUURPLAN TERVUREN

TEKSTBOEK ONTWERP GR2 2008

Definitief aanvaard in de
gemeenteraad van 18/12/2008

De secretaris

De voorzitter

PROVINCIE VLAAMS-BRABANT - dienst ruimtelijke ordening
Kenmerk / IST-RO-RSP-TVN-090202-definitieve aanvaarding
om gevoegd te worden bij het besluit van de deputatie van 12 februari 2009

Hilde TORFS
directeur infrastructuur
Met uitsluiting van de als volgt gemarkeerde gedeelten

Bron structuurplan: gemeente Tervuren (geraadpleegd 11 oktober 2021)

2 BOUWHISTORISCHE NOTA

2.1 HET EGKS-WONINGCOMPLEX

Bron: Agentschap Onroerend Erfgoed 2022: Wooncomplex met architectenwoning Willy Van Der Meeren [online] <https://id.erfgoed.net/erfgoedobjecten/201211> (geraadpleegd op 31-03-2022)

Midden jaren 1950 bedroeg de nood aan nieuwe woningen nog steeds enkele honderdduizenden, wat niet veel verschilde met de situatie vlak na de oorlog. Noch de katholieke "Wet De Taye" (1948) die particuliere woningbouw subsidieerde, noch de socialistische "Wet Brunfaut" (1949) die sociale woningbouw via de Nationale Huisvestingsmaatschappijen stimuleerde, bleken in staat een afdoend antwoord te bieden aan het enorme huisvestingsprobleem en in het bijzonder de huisvesting van arbeiders en minderbedeelden.

Eén van de meest vurige pleitbezorgers van een rationele aanpak van het woonprobleem was architect Léon Palm. In 1954 hield hij een lezing met als titel Immorele verkwisting bij de bouw van "goedkope woningen" waarin hij verklaarde een woning te kunnen bouwen voor de prijs van een Ford. Palm werd uitgedaagd, maar omdat hij geen ervaring had met 'goed en goedkoop bouwen in grote aantallen', deed hij een beroep op Willy Van Der Meeren. Een maand later stelden ze hun prototype van een geprefabriceerde woning succesvol tentoon op de zesde Internationale Jaarbeurs in Luik. De Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (EGKS) die bezig was met een "experimenteel onderzoek" op vlak van mijnwerkers huisvesting, vroeg hun het prototype daadwerkelijk te bouwen. Enkele maanden later vormde het EGKS-huis de openingsstand van de "Internationale Tentoonstelling voor Techniek en Industrie" in Charleroi.

Op beide beurzen hadden duizenden gegadigden zich ingeschreven voor het bekomen van een EGKS-huis. Het grote succes had voornamelijk te maken met de lage kostprijs, 148.000 frank (3.670 euro) wat ongeveer de helft bedroeg van een traditionele De Taeye-woning. Hiervoor had men een complete woning met een volledig uitgeruste keuken en dito badkamer, beide met warm water, drie slaapkamers met ingebouwde kasten en één centrale kachel die het hele huis verwarmde. Bovendien bedroeg de bouwtijd minder dan drie weken dankzij het eenvoudige opbouwsysteem en de doorgedreven prefabricatie. Alle geprefabriceerde onderdelen kwamen volledig afgewerkt aan op de bouwplaats wat een behoorlijke tijd- en kostenbesparing tot gevolg had.

Van Der Meeren: "Bij de individuele bouwmethode is de kostprijs van een huis samengesteld uit: 6% grondstoffen, 3% energie en 91% handenarbeid. Een constructiemethode die het volume handenarbeid met de helft terugbrengt, drukt meteen de kostprijs van het bouwen met 40% zonder dat er geraakt wordt aan kwaliteit van de gebruikte grondstoffen".

De structuur bestond uit drie parallelle dragers, twee blinde zijmuren in metselwerk en een portiek uit geplooid plaatstaal op de middenlijn die onderling verbonden werden met vloeren. Twee geprefabriceerde betonnen muurvlakken garanderen de stijfheid in de dwarsrichting. Voor- en achtergevel zijn lichte geprefabriceerde stalen vlies- of gordijnwanden die aan de zijmuren en het middenportiek werden bevestigd.

De stalen vlieswanden ingedeeld in zes vierkanten van 113 centimeter konden door de eigenaars naar eigen smaak worden ingevuld met vensters, beglaasde en vaste panelen. Het stalen portiek was niet enkel een constructief onderdeel maar deed ook dienst als de infrastructurele en organisatorische kern van het huis. Alle elektriciteitsleidingen, met stopcontacten, de verwarmingskokers en de helft van de deurlijsten waren erin gemonteerd.

Maar vooral op het vlak van planindeling was de woning revolutionair en bood het een doordachte oplossing voor de levenswijze van de arbeidersklasse. De architecten zijn uitgegaan van een ideaal woonvolume van circa 250 kubieke meter bestaande uit twee bouwlagen van 2,5 meter hoog op een vierkante plattegrond van 7 x 7 meter.

Pas daarna hebben zij de woning ingedeeld waarbij volledig werd afgestapt van de klassieke indeling met een onverwarmde entree-traphal, een beste kamer aan de voorzijde en een apart toilet. In het open plan van het EGKS-huis werd het gelijkvloers ingenomen door een ruime "woonkamer" waarin keuken, zit- en eetkamer samenkomen. De "goede kamer" werd vervangen door een berg- en knutselruimte die ook langs buiten toegankelijk was en daardoor eveneens als garage kon gebruikt worden.

De open, opgehangen trap werd in zithoek geplaatst. De bovenverdieping bevatte drie slaapkamers en een badkamer met toilet van elkaar gescheiden door geprefabriceerde wandkasten. Het hele huis werd verwarmd door één centraal opgestelde kachel waarvan de straling het gelijkvloers verwarmde en de opstijgende warme lucht de bovenverdieping. Via een verticale schachten een

rudimentair horizontaal kokersysteem werd de warme lucht over de slaapkamers verdeeld.

Omdat de EGKS-woning in de eerste plaats mikte op de huisvesting van Waalse staal- en mijnarbeiders werd het portiek in staal uitgevoerd en niet in beton en werkte de kachel op kolen. De hoeveelheid kolen was afgestemd op de hoeveelheid die een mijnwerker maandelijks in natura kreeg uitbetaald.

De woning werd tentoongesteld met meubilair ontworpen door Van Der Meeren en uitgevoerd door het Vilvoordse meubelbedrijf Tubax. Ondanks het grote succes werd het EGKS-huis van Palm en Van Der Meeren nooit door officiële instanties op grote schaal gerealiseerd. Het boycotten van het project door de Nationale Huisvestingsmaatschappijen op grond van vermeende stabiliteitsproblemen, leidde ertoe dat de inzet van het experiment - massaproductie van goedkope woningen door de industrialisering van het bouwproces - niet kon worden waargemaakt.

Ironisch genoeg vloeide daardoor ook de financiële steun van de EGKS, toch de grote bezielers achter het project, naar de meest traditionele huisvestingsprojecten. Van de 4500 bestellingen werden er uiteindelijk slechts acht in groepsverband gerealiseerd, met name "het Vierwindenbinnenhof" in Tervuren.

Het betrof een privé-initiatief van Benoit Verhaegen, één van de voorintekenaars in Charleroi, die samen met zeven andere, hoogopgeleide kandidaten een terrein aankocht om er een besloten erf op te bouwen. Het project stond mijlenver af van de oorspronkelijk bedoelde huisvesting voor Waalse mijn- en metaalarbeiders en was volgens Willy Van Der Meeren een promotiestunt om te demonstreren wat er met een beperkt budget mogelijk en haalbaar was.

Omdat het stalen middenportiek economisch gezien niet rendabel was op kleine schaal, bevat slechts één woning de revolutionaire stalen portiek die afkomstig is van het prototype te Luik. In de andere woningen werd de portiek vervangen door een constructie in baksteen en beton. Het elektriciteitsnet dat er niet meer in verwerkt kon worden werd samen met de stopcontacten in de deurlijsten gemonteerd.

De soepelheid van het bouwsysteem komt vooral naar voren in de variant van de woning met drie traveeën waarvan het Vierwindenbinnenhof drie exemplaren

bezit, waaronder de eigen woning van Willy Van Der Meeren (nummer 6). Marcel Smets (Mechelen) stond in voor de betonwerken, de vliesgevels werden uitgevoerd door Tubax (Vilvoorde).

Het besloten woonerf "Vierwindenbinnenhof" van 1955 is gelegen in het noordoosten van Tervuren, aan de grens met Moorsel en Sterrebeek. Verscholen tussen het groen, leidt een zijstraatje van de Waalsebaan naar de geasfalteerde parking bezijden het woonerf. De acht EGKS-woningen, verdeeld over drie woonblokken, werden ingeplant rond een gemeenschappelijke, ovaalvormige binnentuin met groenaanleg en slingerpaden.

Bron: WVDM Archives Coll. A-D 50, -1955-56

De voorgevels zijn op de binnentuin gericht, de achtergevels geven uit op de ruime privé- tuinen met terras. De parking werd aan de noordelijke rand ingeplant en was oorspronkelijk voorzien van betonnen overdekte parkeerplaatsen, heden gesloten garageboxen. De noord-zuid georiënteerde woonblokken bestaan uit gekoppelde EGKS-huizen van twee en drie traveeën, gescheiden door licht vooruitspringende bakstenen zijmuren, onder een licht

hellend plat dak dat aan voor- en achterzijde uitsteekt. De voor- en achtergevels zijn opgebouwd uit gevarieerde metalen vlieswanden die overwegend wit geschilderd zijn.

Een beperkt palet van heldere primaire en secundaire kleuren aangevuld met wit en zwart, onderlijnt de strakke functionele opbouw, zie de uitspringende tussenmuren in rood, zwart en wit en friezen in donkergroen; maar geeft ook een speels accent, zie de deuren die afwisselend rood, geel en blauw geschilderd werden. De deuren zijn voorzien van metalen verlengde, elleboogvormige deurgrepen, een vaak terugkerend element bij Van Der Meeren.

Enkel in woonblok nummers 1-2-3 werden alle metalen vlieswanden vervangen door recentere materialen, doch met gelijkaardige indeling. In nummer 6 werden de vlieswand grotendeels behouden. In de jaren 1990 werd nummer 1 aan de zijgevel uitgebreid met een smalle achteruitwijkende aanbouw.

De eigen woning van architect Willy van Der Meeren (nummer 6) is een drie traveeën woning met toegang in de derde travee. De middelste travee is volledig beglaasd en verlicht de achterliggende vide. Een kleine vestibule geeft toegang tot de ruime zitkamer die gedeeltelijk een dubbele hoogte kreeg, waardoor de woning een uitermate gevoel van licht en ruimtelijkheid uitstraalt.

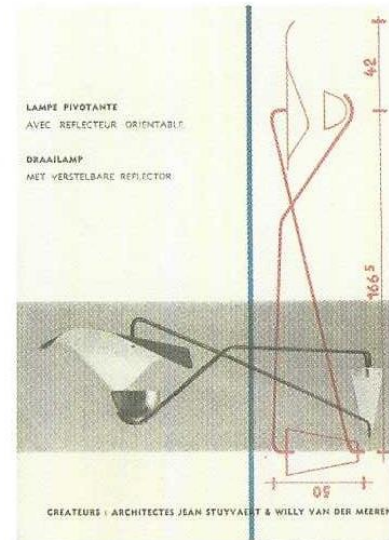
Links in de zitkamer, in de hoek gevormd met de keuken, werd de open opgehangen trap geplaatst. Er tegenover en in directe verbinding met keuken ligt de eetkamer die door middel van een soort opgehangen buffetkast afgescheiden wordt van de zitkamer. De grote ruimte achter de eetkamer werd door Van Der Meeren ingericht als zijn werkhoek en bibliotheek. Rechts van de vestibule is er nog een kleine bergruimte.

De enige twee tussenmuren op het gelijkvloers (tussen de zitkamer en de keuken en tussen de werkkamer en de vestibule-bergplaats) bestaan uit kastwanden.

De open ruimte op de verdieping achter vide - ingericht door Van Der Meeren als een kleine studio - wordt afgesloten door een eenvoudige balustrade en verschaft aan de rechterzijde toegang tot de twee kinderkamers.

De slaapkamer van de ouders wordt aan de zijde van de vide afgesloten door een beweegbare lamellenwand waardoor een zicht op de zitkamer steeds mogelijk is. Achter de trap en boven de keuken bevindt zich de badkamer.

Zeer interessante lamp ontworpen door de architect was niet alleen een blikvanger, maar ook een heel slim ontwerp. Het draaide en verlichtte zowel de eetkamer als de woonkamer gemakkelijk.

Bron: « Le Foyer Saint Gillois » TI Tafel CI Stoel 1954 (Mil De Kooning), Draailamp met verstelbare reflector

Het Vierwindenbinnenhof huisvestingscomplex is gelegen in Tervuren, (10 km ten oosten van Brussel) dat een belangrijk deel van Vlaams-Brabant in België is. Het strekt zich over 4 dorpen uit: Duisburg, Tervuren, Vossem en Moorsel.

Het Centraal-Afrika Museum, omringd door tuinen in een groot park met meren, is het belangrijkste kenmerk van het gebied en draagt bij aan de populariteit van Tervuren in België.

Het culturele aspect is inderdaad niet het enige kenmerk van Tervuren. Dat wordt gekenmerkt door de mix van nationaliteiten van de bewoners. De stedelijke ontwikkeling van Tervuren, net als andere gemeenten rond Brussel houdt verband met het fenomeen van de-urbanisatie kenmerkend voor de periode na de Tweede Wereldoorlog. Maar de verplaatsing richting Tervuren werd vergemakkelijkt door de grote Tervuren laan gebouwd door koning Leopold II voor de universele tentoonstelling in 1897. Die laan verbindt Tervuren met Brussel.

Tot 1959 werd Tervuren ook bediend door een elektrische tramlijn waarvan het eindpunt net aan de andere kant van het museum van Centraal-Afrika lag. Tegenwoordig blijft Tervuren een overwegend karakter van woonwijk behouden, voornamelijk voor de hogere sociale klasse.

2.2 RECENTE HISTORIEK WONING NUMMER 4

2.2.1 WERKEN UITGEVOERD DOOR VORIGE EIGENAARS

- De keukenkast met de gootsteen is verwijderd en vervangen door een nieuwe IKEA-keuken.
- Andere keukenkasten/planken zijn verwijderd.
- Het meubel dat de scheiding maakte in de grote slaapkamer is verwijderd.
- De oliekachel is vervangen door centrale verwarming.
- Er werden nieuwe radiatoren geplaatst.
- Over de originele vloertegels beneden (die beschadigd en bevlekt waren) werd een plankenvloer gelegd.

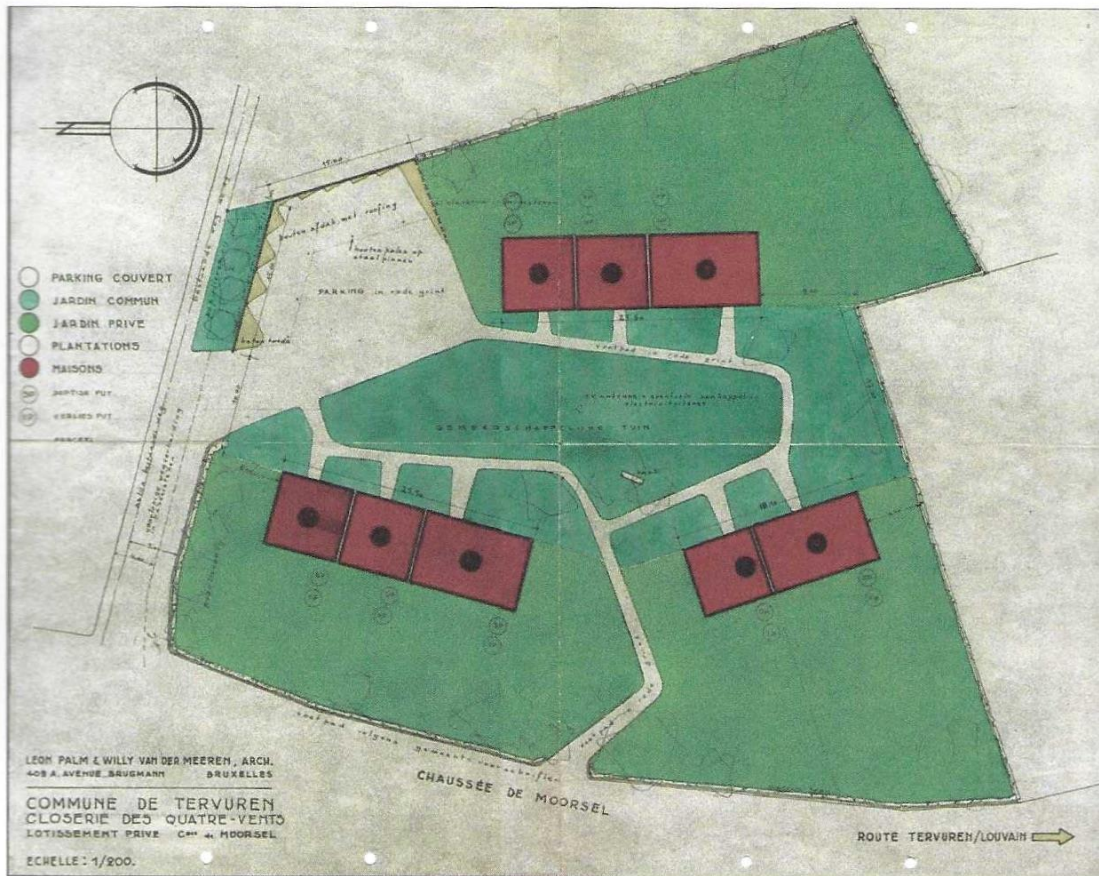
2.2.2 WERKEN UITGEVOERD DOOR HUIDIGE EIGENAAR

- De keuken is vervangen door een keukenmeubel uit 1950 dat bij de tijdsgeest van de woning past.
- Verwijdering van de plankenvloer beneden en plaatsing van nieuwe (rode) cementtegels, zoals in het originele ontwerp.
- Een aangepaste houtkachel met ongeveer dezelfde afmetingen als de oorspronkelijke en aangepaste ventilatie, zoals in het oorspronkelijke ontwerp.
- De radiatoren zijn vervangen door radiatoren die beter passen bij de stijl van de woning.
- De vinylvloer op de bovenverdieping is vervangen door linoleum.
- De elektriciteit werd volledig aangepast aan de huidige normen (gecertificeerde installatie).

3. INVENTARISATIE HUIDIGE TOESTAND

3.1 HET EGKS-WONINGCOMPLEX

3.1.1 RUIMTELIJKE INPLANTING

Bron: Officiële tekening WVDM 1956 – Gemeente Tervuren

Het gebouwencomplex is ontworpen door de architect Willy Van Der Meeren en gebouwd tussen 1956 en 1958.

Toegang tot het complex wordt geboden via een kleine privé weg die rechtstreeks naar de parkeerplaats leidt.

Het complex ligt minimaal 5 m boven het niveau van de straat.

Met het totaal van 8 huizen met twee verdiepingen. Het ontwerp is gebaseerd op het C.E.C.A-huismodel, waarvan het concept voornamelijk is gebaseerd

op sociale huisvesting, met goedkope bouw door het gebruik van geprefabriceerde en gestandaardiseerde bouwelementen. Streefdoel was een comfortabele gezinswoning aan te bieden, voor de aankoopprijs van een Ford gezinswagen.

De omgeving bevat voornamelijk enkele woonpercelen.

Het complex is omgeven door tuinen, terwijl het grootste deel van de rest van het grondgebied nog bestaat uit landbouwbedrijven en groene zones. In deze context vormt het wooncomplex van Willy Van Der Meeren een uitzondering.

Het complex bevat een gemeenschappelijke parkeerplaats naast de gemeenschappelijke tuin.

Met beglaasde gevels. Het is een zeldzaam voorbeeld van gemeenschapsleven waarin de gemeenschap harmonieus kan samenwerken.

Bron: Drone-foto D.D. 2020

3.1.2 DE TUIN

Er zijn geen oorspronkelijke tuinelementen aanwezig.

3.1.3 NIEUWE ARCHITECTUUR

“Moderniteit is geen stijl. Het is eerder een culturele benadering. Het is de veelheid aan expressies die onze hedendaagse culturen vertegenwoordigt en ons recente erfgoed vormt.” (J. Jokilehto 2003).

Volgens Jokilehto kunnen we het begrip " MODERNITEIT " opvatten in de betekenis die ons recente culturele karakter kenmerkte en ook het erfgoed van hoe we onze huizen bouwden. Modernisme is geboren in de 20e eeuw met de nieuwe avant-garde. De belangrijkste kenmerken van de nieuwe culturele trend waren het breken met de vorm en de inhoud uit het verleden. Het weigeren van een nieuwe relatie met de context die universele concepten voorstelde om in elk deel van de wereld hetzelfde type architectuur te kunnen voorstellen.

Op deze manier werd de Architectuur een oefening voor een compositie van taalvormen en oppervlakken in ongeveer alle Nieuwe Materialen en technologieën. In de experimenteerfase van de nieuwe architecten was een nieuw ontwerp-concept ontstaan om meteen een manifest te worden.

Het betekent niet dat het alleen het weerleggen van het verleden vertegenwoordigt, ze zijn voornamelijk de bevestiging van nieuwe aspecten die in voorgaande eeuwen niet aanwezig waren en die de oude zouden vervangen door een interpretatie van de nieuwe sociale en individuele behoeften in hun nieuwe historische context.

Bron: Mil De Kooning (1955 Archives)

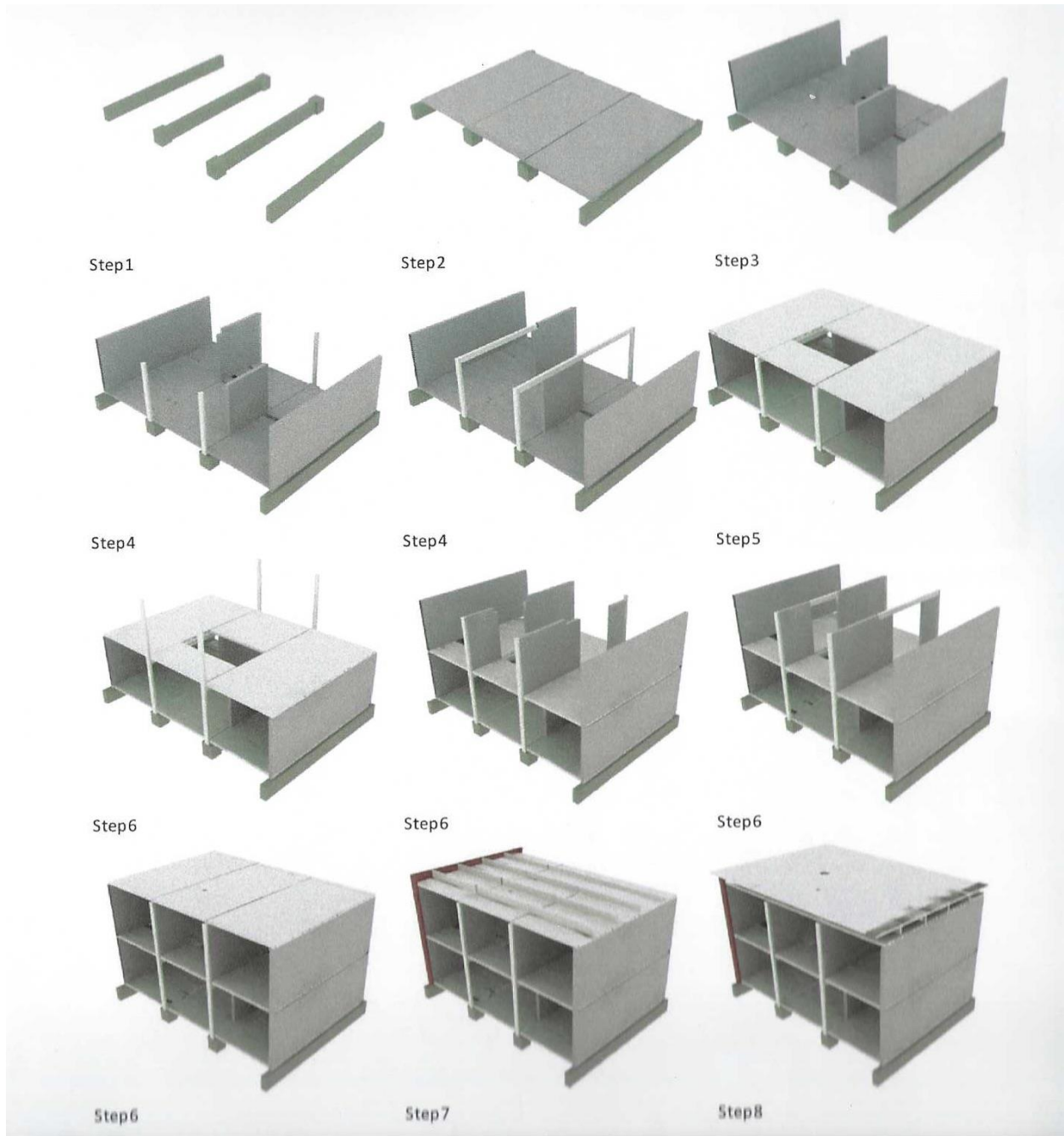
3.1.4 CONSTRUCTIEMETHODE

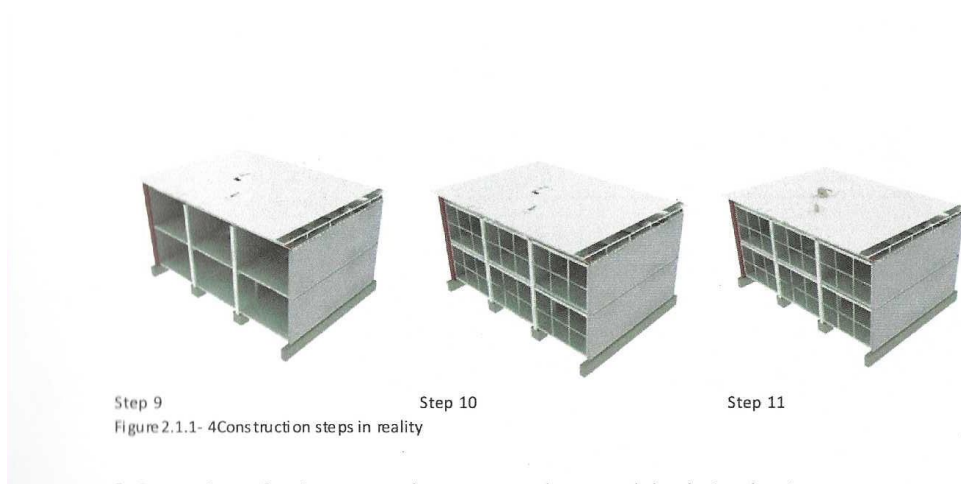
Het ideale concept van architecten uit die tijd was sociale woningen te bouwen. Ze deden er verstandig aan om zoveel mogelijk prefab bouwelementen te gebruiken. Zo verminderden ze dure handenarbeid op de bouwplaats, maar ook de duurtijd van de bouw.

Op de prijs besparen en het welzijn van de arbeidersklasse verhogen waren de hoofdideeën van sociale huisvesting van de architect. Laten we hierbij eens goed kijken naar hoe goedkoop en tijdbesparend het huis zou zijn.

In de schetsen die de architect tekende, toonde hij **twaalf stappen tot voltooiing van de constructie**:

- 1) Schoonmaken van de site
- 2) Vloerplaten leggen
- 3) Beide zijwanden bouwen tot de 1st verdiepingen en binnen in het gebouw scheidingswanden ter ondersteuning van gewapend betonnen balken plaatsen.
- 4) Oprichten en monteren van pilaren en balken van gewapend beton.
- 5) Platen plaatsen en verder bouwen op de eerste verdieping.
- 6) Het herhalen van stappen vanaf 2 tot 5 en bouw van de eerste verdieping.
- 7) Montage van dakconstructies en het bouwen van bakstenen muur.
- 8) Dakplaten plaatsen.
- 9) Bakstenen gebruiken om de openingen tussen dakplaten en vloerplaten te vullen.
- 10) Vliesgevels plaatsen.
- 11) Aanleggen van moderne voorzieningen: verwarming, sanitair, keuken, leidingen, elektra, gas enz...
- 12) Eindafwerking zoals vloertegels, oppervlaktepleister en schilderen.

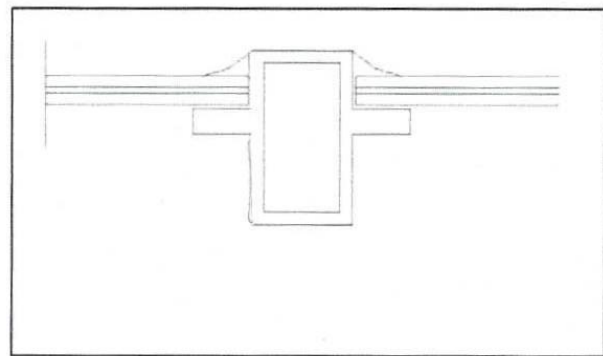
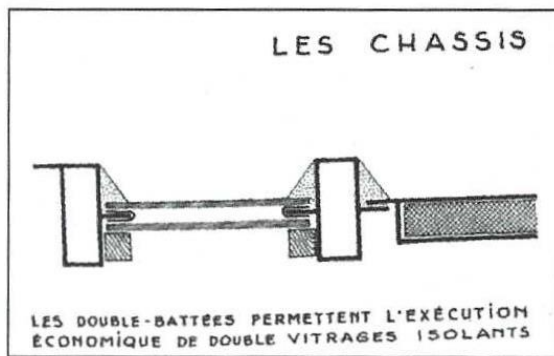
Bron: Sketches van constructive-voortgang (Archives WVDM 1993)

3.1.4.1 DE RAAMKOZIJNEN

De metalen frames bestaan uit twee symmetrische profielen die de vereenvoudigde vorm van een omega hebben.

Het lassen wordt intern gedaan. De twee symmetrische delen worden geassembleerd door elektrische laspunten. De afdichting tussen de twee delen wordt vastgezet door de ramen en panelen te voorzien van mastiek. De isolatiepanelen zijn of massief of ze bestaan uit geïsoleerde metalen panelen. Elk paneel bestaat uit een metalen vorm gevuld met glaswol: "GALMATE 10/10". Glaspanelen komen volledig voltooid aan op de site, waar ze worden geplaatst op hetzelfde moment als de beglazing voordat ze worden gevuld. Elk paneel wordt in zijn ruimte gehouden met vier speciale pinnen.

RAAM OPENEN: Het openingssysteem van de ramen bestaat uit een rotatie rond een centraal verticale as door middel van een hendel.

Bron: Archives CECA House technisch dossier (1955)

3.2 WONING NUMMER 4

Woning nummer 4 is een van de drie met 6 modules en de anderen hebben er 4.

Bron: Officiële tekening WVDM 1956 – Gemeente Tervuren

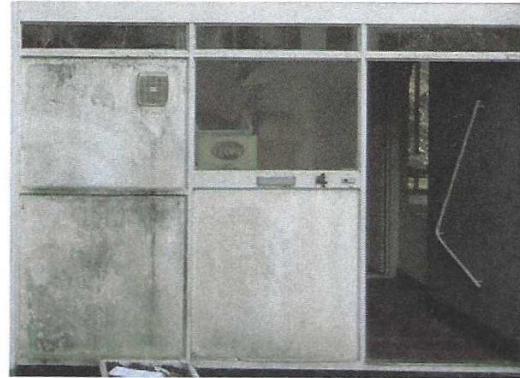
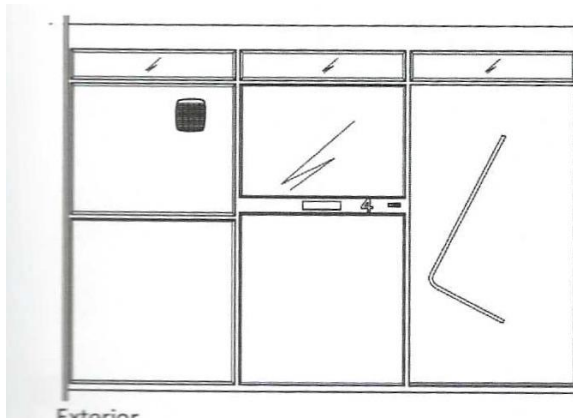

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

3.2.1 GELIJKVLOERS

Het is het enige huis van het woningcomplex waarvan de keuken uitkijkt op de gemeenschappelijke tuin.

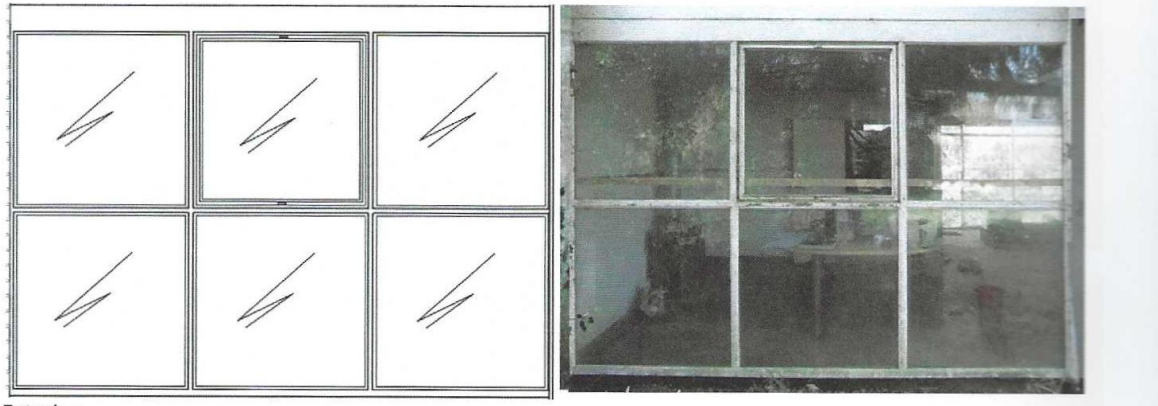
De ingang: Zes panelen: een effen metalen deur met Willy Van Der Meeren deurhandelsmerk. Naast de deur een glaspaneel dat niet opengaat.

Naast de keukenmuur, twee effen metalen panelen. Boven de drie panelen, drie kleine rechthoekige ramen (110 cm breed/20cm hoog) die niet opengaan.

De keuken: In het midden, boven de spoelbakkast, drie vierkante ramen van elk 1,10 m + drie metalen panelen die van buitenaf gezien elk 110 cm zijn. Geen enkel raam gaat open.

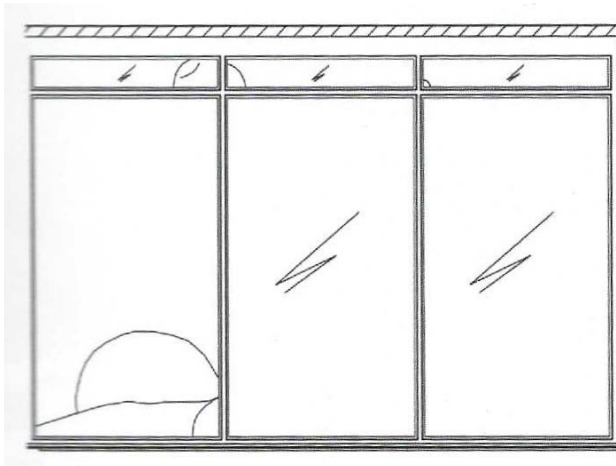
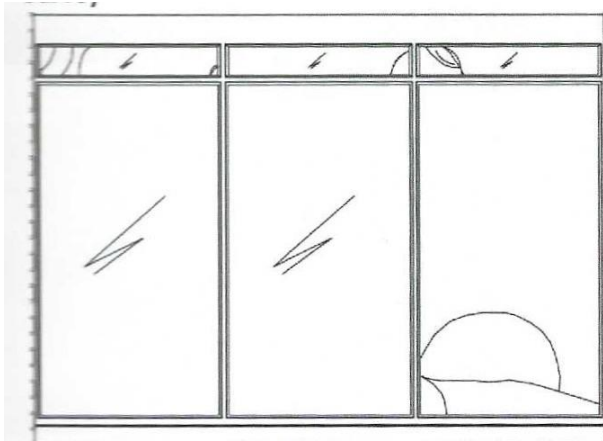
De eetkamer:

Heeft zes vierkante ramen. Elk 110 cm x 110 cm. Alleen het bovenste venster in het midden kan geopend worden. Het opengaande raam was oorspronkelijk geel geschilderd in alle woningen. Dit is nog zichtbaar op oude foto's.

De woonkamer:

Er zijn 12 ramen.

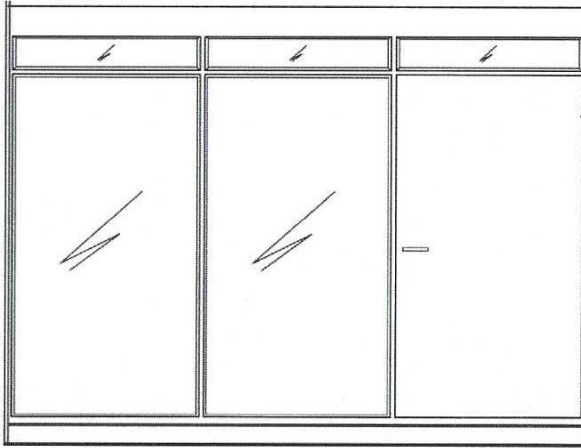

Het is het enige huis van het woningcomplex met rechthoekige ramen van vloer tot plafond: 110 cm breed/200 cm hoog. Boven elk venster zijn er zes kleine platte rechthoekige vensters die niet kunnen worden geopend. (110 cm breed/20 cm hoog). Ze zijn enkel van esthetische waarde. Ze zitten in hun eigen metalen frame.

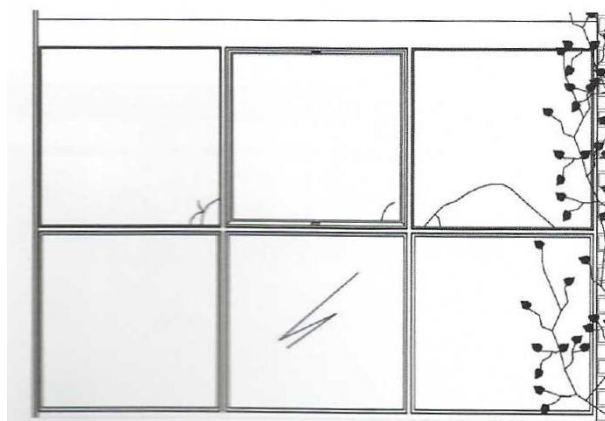
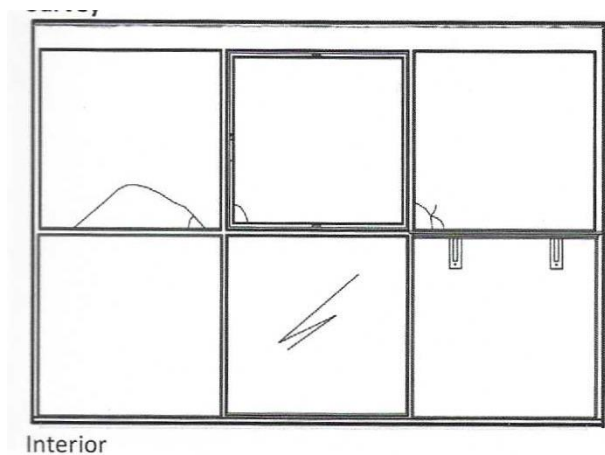
Net als het ontwerp van de ingang. Het uiterst linkse paneel dat tegen de bergingsmuur zit, opent als een volledig glazen deur naar de achtertuin.

Het is het enige paneel dat geopend kan worden.

De berging heeft dezelfde opstelling als de woonkamer. Drie panelen van vloer tot plafond (110 cm breed en 220 cm hoog). Twee zijn van glas en één is een houten deur die uitkomt op de privé achtertuin.

3.2.2 BOVENVERDIEPING

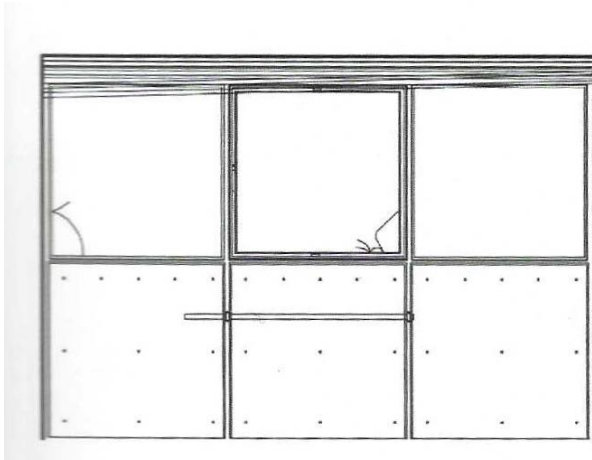

Kamer 1: Er zijn 6 vierkante panelen. 3 boven-panelen zijn van glas. (110 cm per stuk) Het middelste is het enige raam dat open kan. De drie onderste panelen zijn effen. Metaal aan de buitenkant en houten panelen aan de binnenkant.

Kamer 2: Er zijn zes vierkante panelen. Drie boven-panelen zijn van glas. (110 cm per stuk) Het middelste is het enige dat open kan. De twee onderste panelen zijn effen. Metaal aan de buitenkant en houten panelen aan de binnenkant. En een in het midden is glas dat niet opengaat.

Kamer 3: De kamer heeft drie ramen waarvan twee met uitzicht op de voortuin en een met uitzicht op de achtertuin. Alle bovenste panelen zijn gemaakt van glas. (110 cm per stuk) Alle onderste panelen zijn effen. Hout vanbinnen, metaal van buiten (110 cm per stuk) Behalve in het bureau, zijn er twee gewone panelen en één paneel van glas dat niet opengaat.

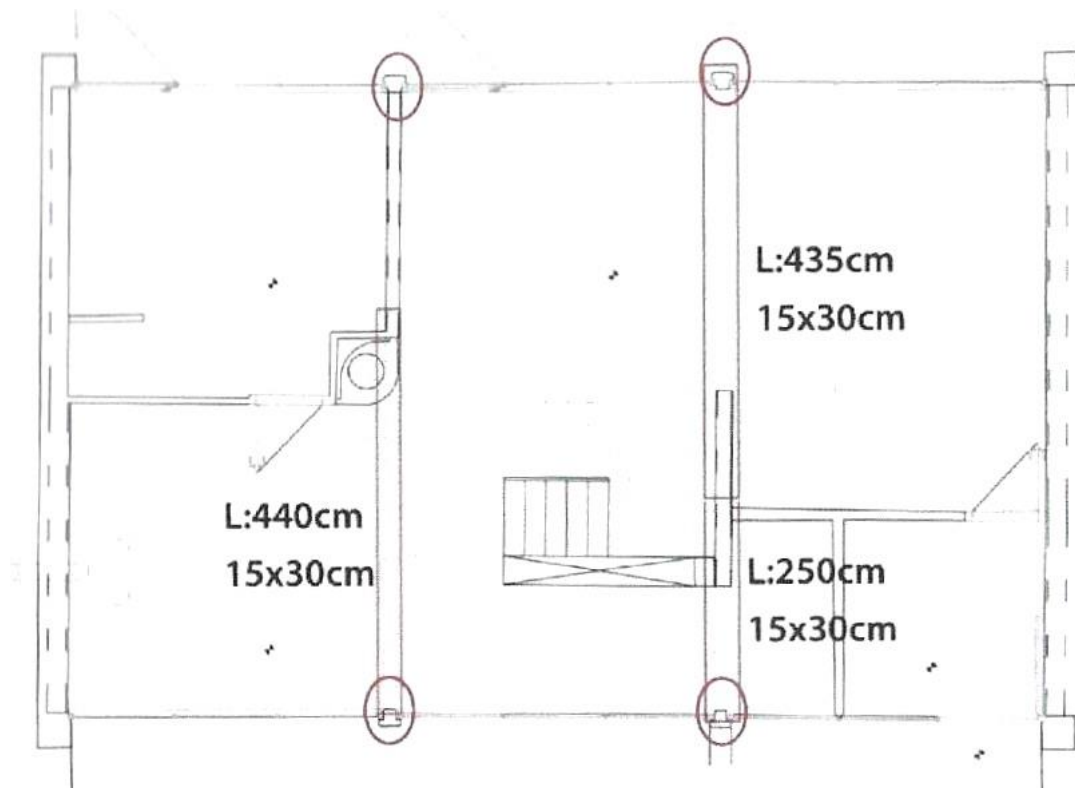
Badkamer:

Alle bovenste panelen zijn gemaakt van glas. (110 cm per stuk) Alle onderste panelen zijn effen. Hout vanbinnen, metaal van buiten 110 cm per stuk).

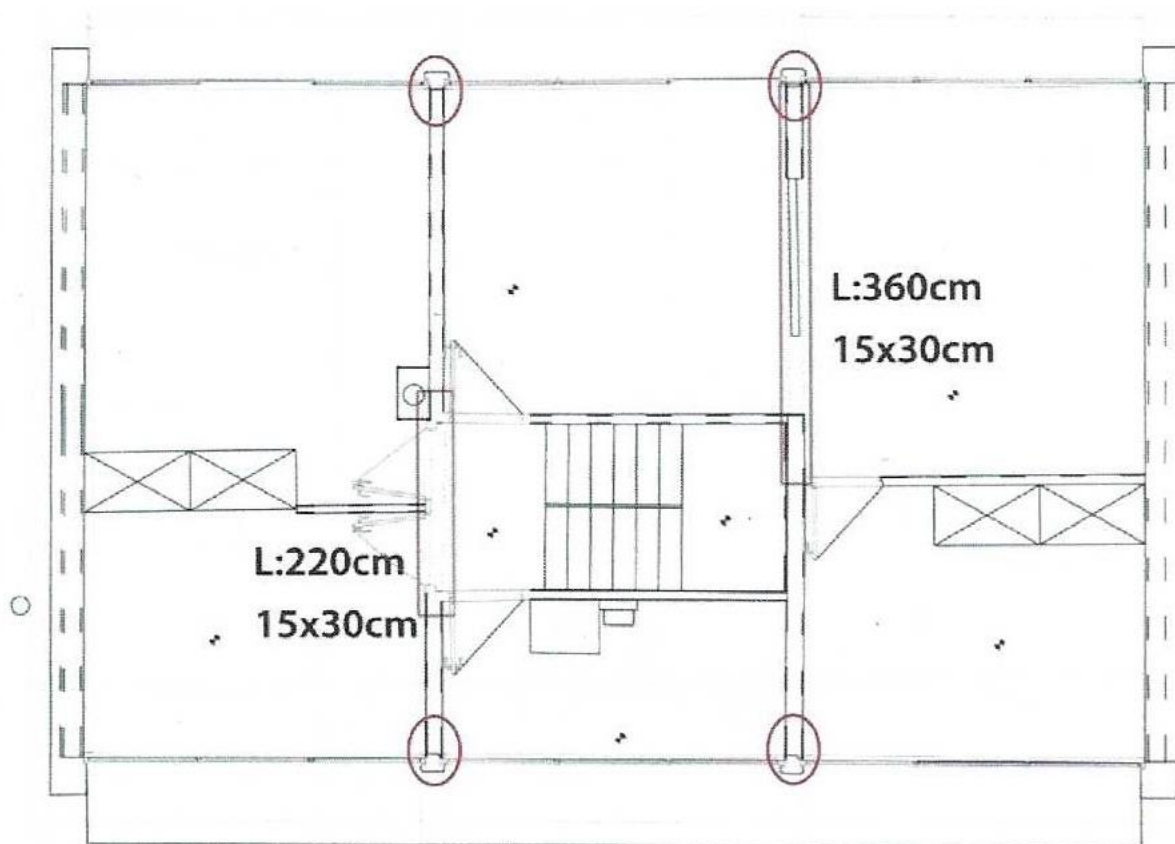
3.2.3 BINNENMUREN

Structuur van gewapend beton. Het oorspronkelijke idee van de hoofdstructuur was om pilaren en balken van gewapend beton te gebruiken om omgekeerde U-vormige skeletten te vormen. Theoretisch zouden ze 4 omgekeerde U-vormige frames moeten hebben. Twee frames voor elke verdieping. De architect combineerde echter de gefragmenteerde balken van gewapend beton en scheidingswanden gebouwd met betonblokken om de structuur te vormen.

In de praktijk is er slechts één frame dat volledig is samengesteld uit elementen van gewapend beton.

Pijlers van gewapend beton hebben dezelfde hoogte met een T-vormig profiel.

Elke pilaar is ongeveer 265 cm en de met elkaar verbonden pilaren van de begane grond en de eerste verdieping zijn van buitenaf te zien. De balken hebben vier soorten lengte: 445/ 245/ 376/ 198.5 cm.

De lengte van de betonnen blokwallen hangt af van de afmeting van de verdeelde kamers onder de balken.

De zijmuur die zich in de zuidgevel bevindt, heeft twee materialen: betonblokken en bakstenen.

De betonnen blokmuur is dragend, wat te zien is in de opslagruimte.

De bakstenen muur is alleen voor oppervlakteweergave.

De grootte van de betonblokken kan dezelfde zijn als die in de scheidingswand worden gebruikt.

Daarom is de grootte van de stenen die in de zijmuur worden gebruikt: 37.5cm/

18 cm /37,5 cm /18 cm /16 cm (L x H x W)

Het oppervlak van de pilaren is overschilderd en sommige zijn zelfs bedekt met gips. De samenstelling van het gips bevat “zandvezelcement” of kalk en de laatste afwerking is in gips. Het oppervlak van de zijwand is normaal bedekt met gips en geverfd, maar in de opslagruimte bevindt zich geen gips op de betonblokken.

3.2.4 DE VLOEREN

Voor de begane grond heeft de architect gekozen voor twee soorten vloeren.

Vijf van de acht huizen hadden rode cementtegels: **In woning nummer 4** liggen **RODE CEMENTTEGELS**. Ze werden recent vervangen door nieuwe rode cementtegels.

In de 3 andere huizen kwamen ZWARTE BETONTWELFSELS met een GRANITO-AFWERKING. GRANITO is een bouw materiaal dat bestaat uit fragmenten van natuursteen en gekleurd marmer geagglomereerd met cement, allemaal gepolijst om het de glans van natuursteen te geven. Het is een van de oudste vloeren die sinds de oudheid is ontwikkeld en die in de 13e eeuw zijn hoogtepunt bereikte in zijn middeleeuwse vorm in Noord-Italië en meer in het bijzonder in Venetië en Triveneto, vandaar de naam "mozaïek".

Foto van granitovloer in een van de andere woningen.

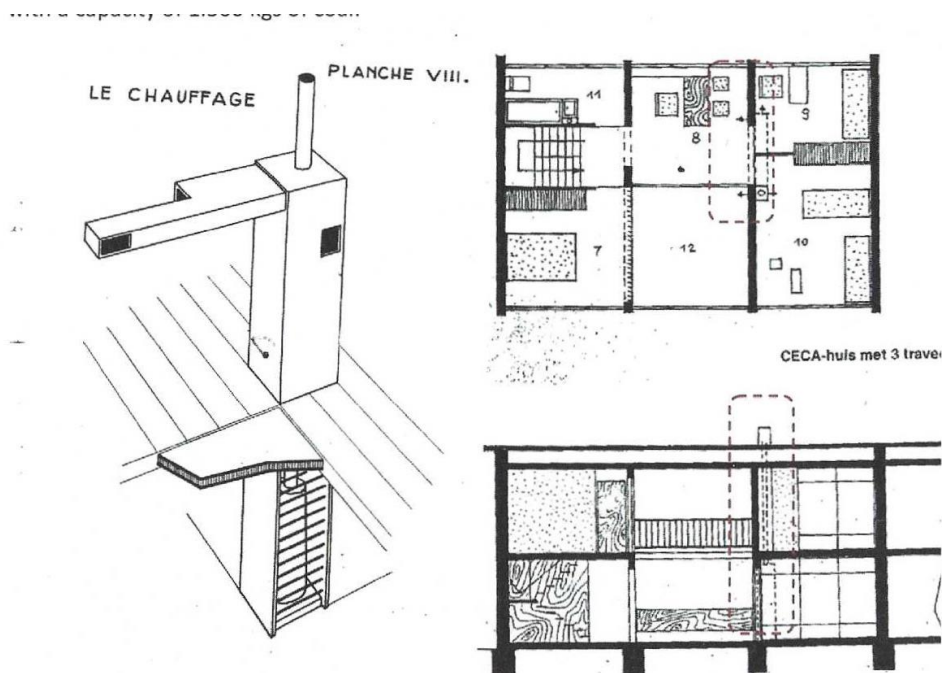
In woning 4 is geen granitovloer toegepast

In de kamers op de bovenverdieping werden vinylvloeren ("**BALATUM**") gebruikt. Balatum is een vloerbedekking die veel werd gebruikt na de Tweede Wereldoorlog vanwege zijn interessante eigenschappen en zeer betaalbare prijs. De samenstelling is als volgt: Pulp karton met bitumen gecoat. Lange tijd gebruikt als een standaard vloerbedekking, maakt balatum geleidelijk aan plaats voor andere vloerbedekkingen die esthetisch gelijkaardig zijn, zoals lino (van de technische term: linoleum), PVC of zelfs vinyl.

In woning 4 was de kleur van de oorspronkelijke vinylvloer die verwijderd is, zwart. (geen foto's beschikbaar). Omwille van de slechte staat werd de vinylvloer recent vervangen door linoleum in een kleur gelijkaardig aan de oorspronkelijke vinylvloer.

3.2.5 VERWARMINGSSYSTEEM

Volgens de bouwdocumenten die destijds in 'Bouwen en Wonen' werden gepubliceerd, gebruikte het originele CECA House een verwarmingssysteem met steenkool als brandstof. Rook van de kolen werd afgevoerd door een metalen buis ($\varnothing$ 16 cm) die door de eerste verdieping ging en op het dak op de schoorsteen was aangesloten. Een verticale schacht boven de kachel verdeelde de warmte naar elke kamer boven. De warmte van elke kamer werd geregeld door het handvat op de ventilatieopening.

Het systeem was samengesteld uit een cilinder kachel met een diameter van 40 cm. Het fornuis was 200 cm hooggelegen op ongeveer 1/3 van de begane grond op een metalen ondergrond met een dikte van 4,5 cm. In de verticale schacht van de schoorsteen (diameter 16 cm) waren horizontale schachten, ventilatieopeningen en handgrepen voorzien. Het oorspronkelijke ontwerp gebruikte steenkool als brandstof, maar in VIERWINDENBINNENHOF was het een andere brandstof: mazout die gebruikt werd voor de verwarming. De tank bevond zich onder de grond in de voortuin. De mazout werd overgebracht naar de berging achter de muur waar de kachel staat. De kachel was strategisch geïnstalleerd om de keuken, de eetkamer en de woonkamer in één keer te verwarmen.

De kachel paste perfect. Niet alleen strategisch, maar het ontwerp en de verhoudingen waren volkomen logisch. Achter de kachel maakte een gebogen aluminiumplaat het ontwerp af, maar die reflecteerde ook de warmte.

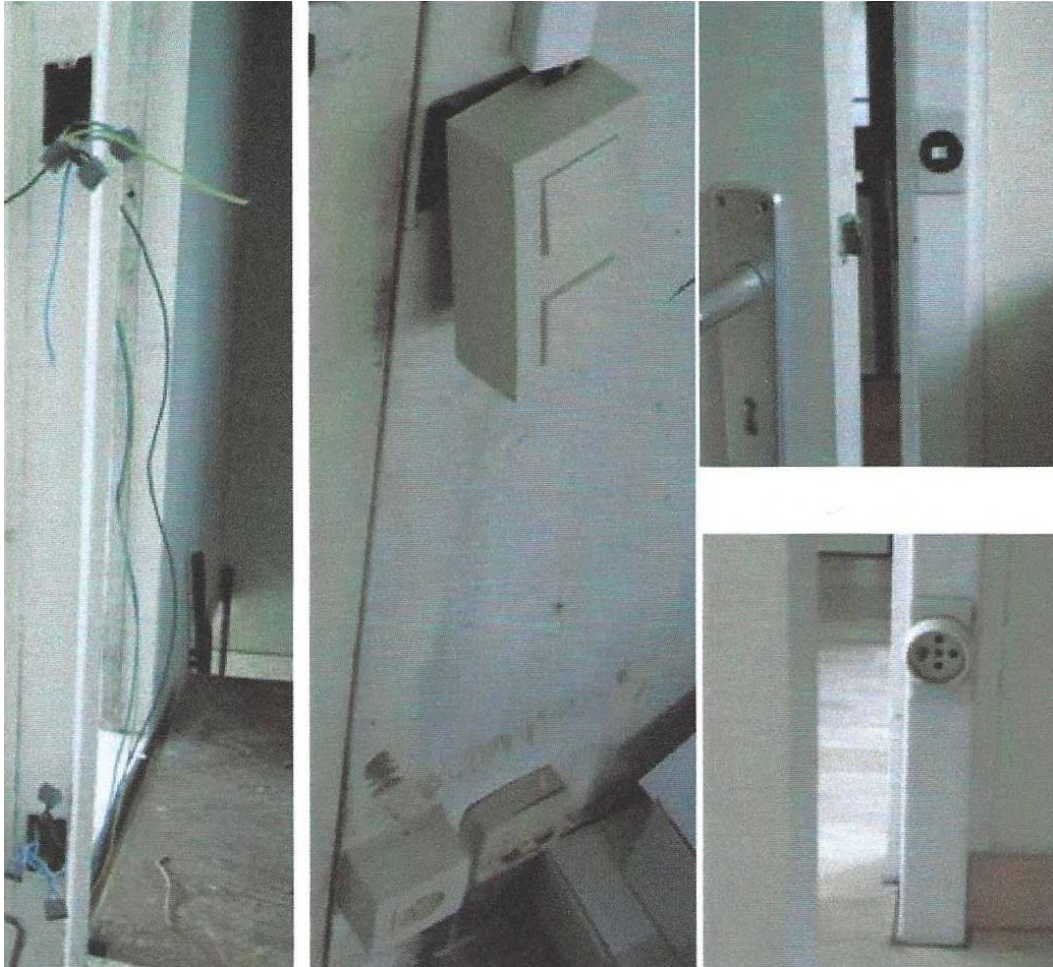
In woning 4 is de oorspronkelijke kachel niet meer aanwezig. Recent werd een nieuw, gelijkaardig model geïnstalleerd.

Bron: Mil De Kooning (1991)

3.2.6 ELEKTRISCH SYSTEEM

Elektrische draden werden geïnstalleerd in de metalen portiek. Het ontwerp van de stopcontacten en schakelaars van de lampen zijn geïntegreerd in het metalen deurframe. Ten tijde van de bouw waren er in totaal 9 verlichtingspunten en 8 stopcontacten.

Bron: Mil De Kooning (1991)

In **woning nummer 4** is de elektriciteit recent volledig vervangen en werden nieuwe stopcontacten en schakelaars geplaatst.

Er zijn geen originele schakelaars of stopcontacten aanwezig.

3.2.7 TRAPPENHUIS

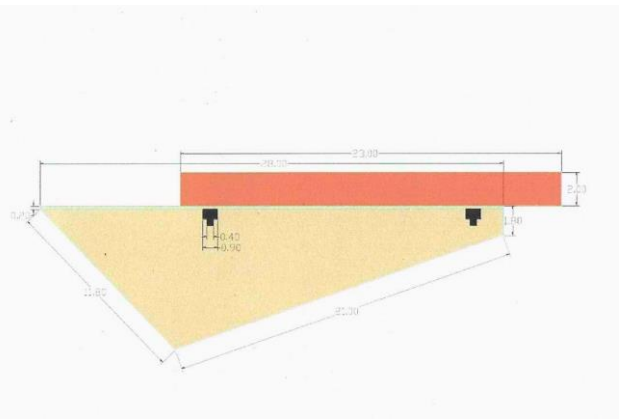
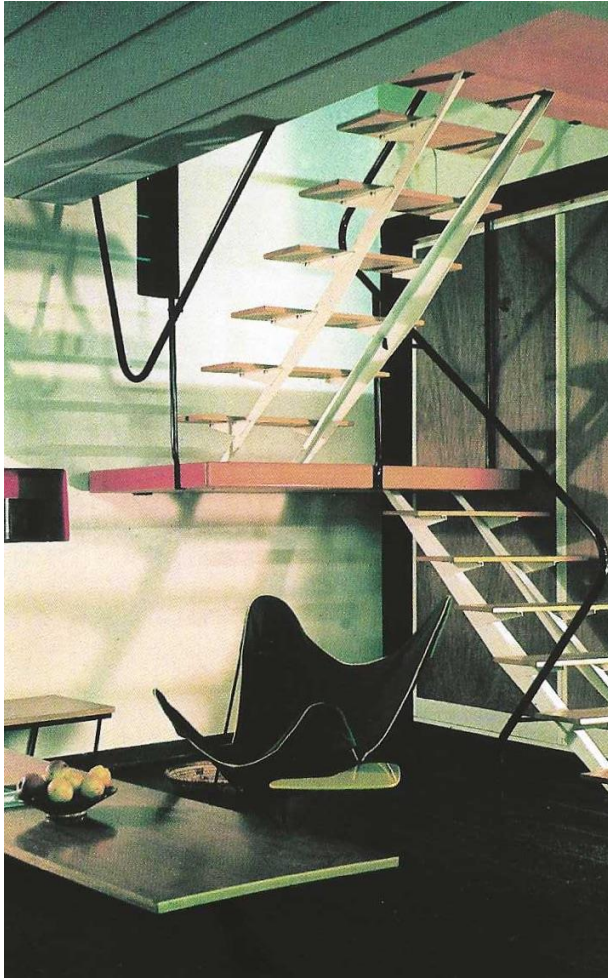
Volgens WILLY VAN DER MEEREN FURNITURE DESIGN van Mil de Kooning werd in het CECA House de esthetische trap met een interessant structureel ophangstelsel gemaakt door **TUBAX**, het meubelbedrijf waarmee architect Willy Van Der Meeren samenwerkte. De trap die werd gebruikt in VIERWINDENBINNENHOF en de trap die in 1954 op de INTERNATIONALE JAARBEURS van Charleroi werd geïntroduceerd, is exact dezelfde.

De trap bestaat uit vijf hoofdelementen: houten platforms, ophangstangen, gestroomlijnde leuning, skelet van de trap en staptreden.

Het onderste houten platform is opgehangen met twee metalen staven die zijn bevestigd aan twee betonplaten van de eerste vier. Onder het platform bevinden zich twee metalen delen die het ondersteunen.

Het ene uiteinde van het middelste deel is in de muur ingebed en het andere uiteinde is op het platform bevestigd. Het bovenste platform is gemonteerd op vier L-vormige metalen delen die zijn bevestigd op platen van gewapend beton. De gestroomlijnde leuning is het spectaculaire element van de trap.

De ijzeren holle staven zijn bevestigd op platen. De twee houten platforms vormen de twee landingen. Het skelet van de trap, de treden van de trap, en de 2 bordessen zijn vastgezet met bouten.

Bron: Mil De Kooning (Archives) 1993

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

TUBAX:

De oorsprong van het bedrijf TUBAX ligt in de ateliers van Chretien Vits. Chretien Vits was vertegenwoordiger van landbouwmachines maar door WOI kon het atelier geen hulpstukken meer krijgen voor het onderhoud van de landbouwmachines. Men begint zelf de hulpstukken te produceren en zo ontstaat in 1914 werkhuis Vits voor mechanische constructies. Het atelier is gevestigd aan de Mechelsesteenweg nr. 32 te Vilvoorde.

Chretien Vits werd in de staalwerkplaats bijgestaan door zijn zoon Jan Vits. Deze was bijzonder handig als lasser en hij was lesgever aan de Nijverheids- en Handelsschool van Vilvoorde in o.a. het autogeenlassen. Toen rond 1925 het met stalen meubel zijn intreden deed zagen veel metaalbewerkingen bedrijven van dorpsmederijen tot fietsenfabrieken kansen in het ontwikkelen van het nieuwe meubilair. Zo ook werkhuis Vits en begin jaren 30 startte de productie van stalen meubilair met de eigen ontwikkelde machines die voorheen gebruikt werden voor vervaardiging van onderdelen van tractoren. Opdrachtgevers waren o.a. Thonet en architect Gaston Eysselinck.

Later volgen ook eigen ontwerpen zoals fauteuil 1948. In het interbellum telt het bedrijf enkele tientallen werknemers. Tijdens WOII blijft het bedrijf verder werken en vooral na de wapenstilstand groeit het bedrijf spectaculair.

Dit had ongetwijfeld te maken met uitzonderlijk grote bestellingen na WOII van metalen plooibedden en –stoelen bestemd voor de Amerikaanse en Engelse bezettingslegers. Deze moesten op zeer korte termijn geleverd worden, hetgeen bijzondere fabricatieproblemen veroorzaakte.

In 1948 is de firma Tubax onder leiding van Jan Vits ontstaan uit de Werkhuizen Vits. Tubax NV zou uitgroeien tot één van de grootste Belgische fabrikanten van metalen meubelen. Naast de werkplaatsen voor metaalbewerking was er in de ateliers ook een ruimte voorzien voor schrijnwerk en een afdeling garnering. In 1963 is het bedrijf op zijn top toen er ruim 200 mensen werkten. In deze periode produceerde Tubax o.a. de populaire ontwerpen van Willy Van Der Meeren.

In 1977 stapte de firma Vits uit NV Tubax en in 1984 gaat het bedrijf in falings. Er gingen 154 arbeidsplaatsen verloren.

Bron: Boek 'Atomium Furniture Design' Mil De Kooning 2007

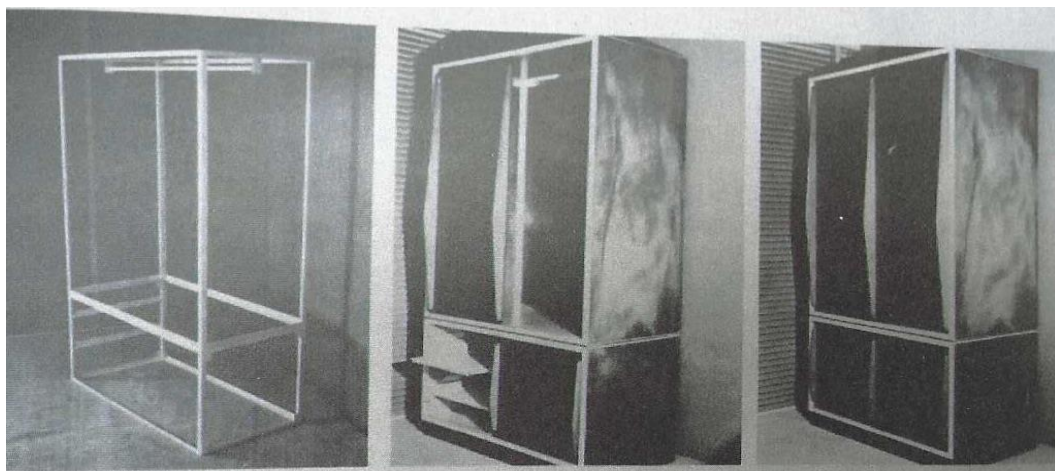
3.2.8 MEUBILERING

Het enige nog aanwezige originele meubilair in woning 4, zijn de ingebouwde kasten op de bovenverdieping (details en conditie staan beschreven in hoofdstuk 5.3.2)

Vanaf 1950 ontwierp Willy Van Der Meeren meubels voor de Vilvoordse Metal Company TUBAX. Karakteristieke kenmerken van Willy Van Der Meeren meubelen zijn: het gebruik van staal, hout, de levendige kleuren, een duidelijke indeling van de meubelstructuur, en de bekleding. De meubelstructuur was gemaakt van metalen frames en de rest: de achterkant, de zijkanten, en de deuren waren van hout gemaakt.

Wanneer hout wordt gebruikt, is stabiliteit veel moeilijker te bereiken, vooral als je het meubel licht wilt houden. Willy Van der Meeren lijkt een van de eerste ontwerpers in het naoorlogse België te zijn geweest die staal resoluut opnieuw heeft geïntroduceerd als constructief element in meubeldesign.

Zijn idee was om net als zijn gebouwen gestandaardiseerde basiselementen te ontwikkelen die gemakkelijk in serie geproduceerd konden worden en die heel betaalbaar waren. Bovendien kunnen de meubels met beperkt gewicht gemakkelijk in verschillende combinaties worden samengesteld. Het waren de belangrijkste concepten van wat al snel sociaal meubilair voor de nieuwe levensstijl zou worden genoemd.

Bron: Mil De Kooning (1993)

Keukenkasten, evenals de slaapkamerkasten, zijn samengesteld uit een stalen skelet, staalplaten, multiplex houten handgrepen. De houten handgrepen zoals de metalen deurklink zijn ontworpen naar het model van een boemerang.

Het is een zeer aantrekkelijk en specifiek kenmerk van zijn ontwerpen. Het profiel van zijn meubels met precies dezelfde afmetingen van de elementen vergemakkelijken het combineren.

Ze worden ook niet enkel gebruikt als meubels maar dienen ook als afscheiding tuessen de ruimten. Dit bewijst hoe belangrijk meubels waren in de ontwerpen van Willy Van Der Meeren.

Bron: Boek 'Atomium Furniture Design' Mil De Kooning 2007

4. ERFGOEDWAARDEN

Wooncomplex Vierwindenbinnenhof met eigen woning van Willy Van Der Meeren, is beschermd als monument omwille van het algemeen belang gevormd door de historische en sociale waarde.

4.1 HISTORISCHE WAARDE

In casu architectuurhistorische waarde:

Als vroeg en representatief voorbeeld uit het oeuvre van Willy Van Der Meeren (1923-2002) waarin sociale bewogenheid en innovatief denken steeds centraal hebben gestaan. Dit gedachtegoed vindt een hoogtepunt in zijn EGKS-huis van 1954, een uniek experiment in de industrialisering van de woningbouw gekenmerkt door constructieve helderheid en functionaliteit. Het is totaal vernieuwend op het vlak van geprefabriceerde bouwelementen, door de hoge graad van flexibiliteit die persoonlijke variaties mogelijk maken en waarvan het stalen portiek het meest illustratieve voorbeeld is. Maar vooral de open planindeling die volledig breekt met de diep ingewortelde traditionele grondplannen, kan revolutionair genoemd worden.

Dit revolutionair en aanvankelijk zeer beloftevol woningconcept vond uiteindelijk slechts toepassing in één project, namelijk het **Vierwindenbinnenhof** te Tervuren: een uniek en vrijwel gaaf bewaard ensemble van in drie bouwblokken ondergebrachte, gekoppelde EGKS-woningen, geconcipeerd in 1955 als een besloten woonerf met een doordachte verdeling tussen publieke en private ruimte, respectievelijk het gemeenschappelijke binnenplein met tuinaanleg en parking aan de rand, en de modulaire woningen met private tuin aan de achterzijde. Markant hierbij is tevens het feit dat één van de woningen door Van Der Meeren zelf werd bewoond, als promotiestunt of ultieme poging om zijn gedachtegoed uit te dragen.

Bron: <https://inventaris.onroerenderfgoed.be/aanduidingsobjecten/224>

Moderne architecten zijn ervan overtuigd dat alleen de bouw van in serie geproduceerde industriële huizen in staat is het probleem van het tekort aan degelijke woningen tegen redelijke prijzen op te lossen.

Willy Van Der Meeren en Léon Palm ontwerpen een geprefabriceerd huis waarmee ze deelnemen aan de **wedstrijd om een huisvestingsoplossing te vinden voor mijnwerkers in de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (CECA)**.

Hun prototype wordt tentoongesteld op de jaarlijkse Internationale Beurs van Luik. Dit huis heeft een ingerichte keuken, een badkamer, een centrale verwarming aangedreven door een kachel. De elektrische leidingen zijn samengebracht in een plaatstalen gevouwen frame. Het huis is ook revolutionair voor het open concept en de rationele organisatie van de ruimte.

Willy Van Der Meeren (geboren in Lebbeke in 1923 - gestorven in 2002 te Jette) kan worden beschouwd als de laatste vertegenwoordiger van een modernistische architectuur in België die een verheffende sociale functie beschrijft. Maar daarnaast was hij bovenal een buitengewoon vindingrijk geïnspireerde bouwer. Van Der Meeren volgde in 1942 aanvankelijk de opleiding geneeskunde aan de Katholieke Universiteit Leuven.

Na één jaar brak hij deze opleiding echter af en besloot hij architectuur te gaan studeren. Hij schreef zich in 1943 in aan de Académie de Bruxelles, maar al snel ontdekte hij dat zijn modernistisch denken niet strookte met de attitude binnen dit instituut. Hierdoor zag hij zich in 1944 genoodzaakt zijn opleiding voort te zetten aan Ter Kameren. Hier werd hij omringd door de belangrijkste Belgische modernisten van de twintigste eeuw: Louis Herman De Koninck (1896-1984) en Victor Bourgeois (1897-1962).

Ze legden de basis voor zijn meesterlijke architectuur en sociale structuur, de 2 pijlers waarop hij de rest van zijn oeuvre zou bouwen. Van Der Meeren zei: "Hoe bouwen leerde ik met De Koninck en de filosofie van het bouwen met Bourgeois". Aan het begin van zijn carrière was hij kort lid van de groep NA (1951-1952). In 1952 werd hij beheerder van de Vereniging "Formes Nouvelles", een vereniging die het nieuwe Belgisch meubilair promootte en zich inspireerde op "Craftmanship Form". Hij was ook lid van CIAM. Hij nam actief deel aan het architectuurdebat als medeoprichter en redacteur van de architectuur magazines: "Building and Housing" (1953) en "Space" (1953).

Een mooi voorbeeld van (geplande) massaproductie was verder **het EGKS- of CECA-arbeidershuis**. Dit was een samenwerking met Léon Palm, die eerder verklaard had “dat hij een huis kon bouwen voor de prijs van een Ford”.

Het EGKS-huis zou modulair zijn en zou uitgerust worden met een keuken, badkamer en slaapkamers met ingebouwde wandkasten. Het zou zelfs een beschikken over een centrale (kolen)kachel, en zou grotendeels bestaan uit een staalstructuur – bedoeld om de nodige subsidies van de EGKS zelf binnen te halen- en geprefabriceerde elementen. Het project is helaas eveneens een illustratie van het feit dat de echt *grote* projecten van Willy Van Der Meeren niet steeds van een leien dakje liepen, vaak om projectmatige, politieke of andere redenen.

Het EGKS-huis is uiteindelijk op veel kleinere schaal gebouwd dan oorspronkelijk voorzien. Hoewel Van Der Meeren wel degelijk een gevoel voor massaproductie en/of grootse projecten met zich meedroeg (getuige hiervan onder meer het appartementsgebouw “Ieder Zijn Huis” te Evere, zie afbeelding 13 – een idee waarvoor ook Le Corbusier werd gecontacteerd), en dit type gebouwen vaak leidt tot een anonimisering: een eentonig en kleurloos beeld, was hij een fervent voorstander van de *sociale mix*: mensen van alle klassen en sociale lagen die harmonieus samenleven. Hij liet hiermee verstaan de verkavelingen, in opdracht van de uit Amerika overgewaaide *home builders*, te verafschuwen. In een dergelijke constructie, die dan nog vaak zodanig wordt ontworpen dat de mobiliteit van de auto er centraal staat, is er geen plaats voor een normale maatschappelijke samenleving en worden mensen gedwongen om zich te huisvesten in een sociaal eentonige context.

4.2 SOCIAAL-CULTURELE WAARDE

Als een uitzonderlijk manifest van het modernistische en sociaal geïnspireerde gedachtegoed van Willy Van Der Meeren om door middel van gepersonaliseerde massahuisvesting een verbetering van de leefwereld en wooncultuur van de arbeider tot stand te brengen.

Bron: <https://inventaris.onroerenderfgoed.be/aanduidingsobjecten/224>

5. BEHEERVISIE EN -DOELSTELLINGEN

De nieuwe eigenaar van woning nummer 4 plant een grondige renovatie om het pand te verbeteren. De hoofdfunctie van de residentie heeft de beste garantie gekregen voor het voortbestaan van dit monument, met behoud van de huidige waarden en met respect voor de oorspronkelijke elementen, de oorspronkelijke plannen en de oorspronkelijke gedachte van architect Van Der Meeren en de optimale integriteit van het huis.

Architecturaal gezien is de woning vrij goed bewaard gebleven. Maar een volledige renovatie van de woning met behoud van het oorspronkelijke karakter en herstel van de erfgoedwaarden is essentieel.

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

5.1.Voorgevel

De voorgevel moet opnieuw geverfd worden in dezelfde kleur als het origineel.

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

Wat betreft de ramen:

Roest moet worden behandeld, pakkingen moeten worden vervangen, ze moeten opnieuw worden geverfd zoals oorspronkelijk.

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

5.2.Achtergevel

Moet opnieuw worden geverfd in dezelfde kleur als het origineel.

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

Wat de ramen betreft:

Roest moet worden behandeld, pakkingen moeten worden vervangen, ze moeten opnieuw worden geverfd zoals oorspronkelijk.

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

5.3 Het interieur

5.3.1 Hangende trap

De hangende trap is in (goede) originele staat.

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

De metalen draagstructuur moet opnieuw worden geverfd.

Ook de metalen reling moet in originele staat teruggebracht worden door die te schilderen.

De houten delen - zowel de treden als de twee overlopen zijn de oorspronkelijke - moeten worden geschuurd en behandeld om ze de originele uitstraling te geven.

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

5.3.2 Meubilair boven

Het meubilair dat de twee kamers 1 en 2 (volgens de oorspronkelijke plattegrond) scheidt, is origineel.

Al de deuren zijn van metaal gemaakt. De handgrepen, de rails, evenals de afscheiding naast de kast zijn van hout.

In totaal 6 deuren en 7 handgrepen welke in zeer goede originele staat verkeren.

- De 6 deuren: 2 kleine boven, 2 grote in het midden en twee kleine in het gedeelte eronder.
- 3 handgrepen voor de 2 grote deuren. 2 handgrepen voor de kleine deuren.

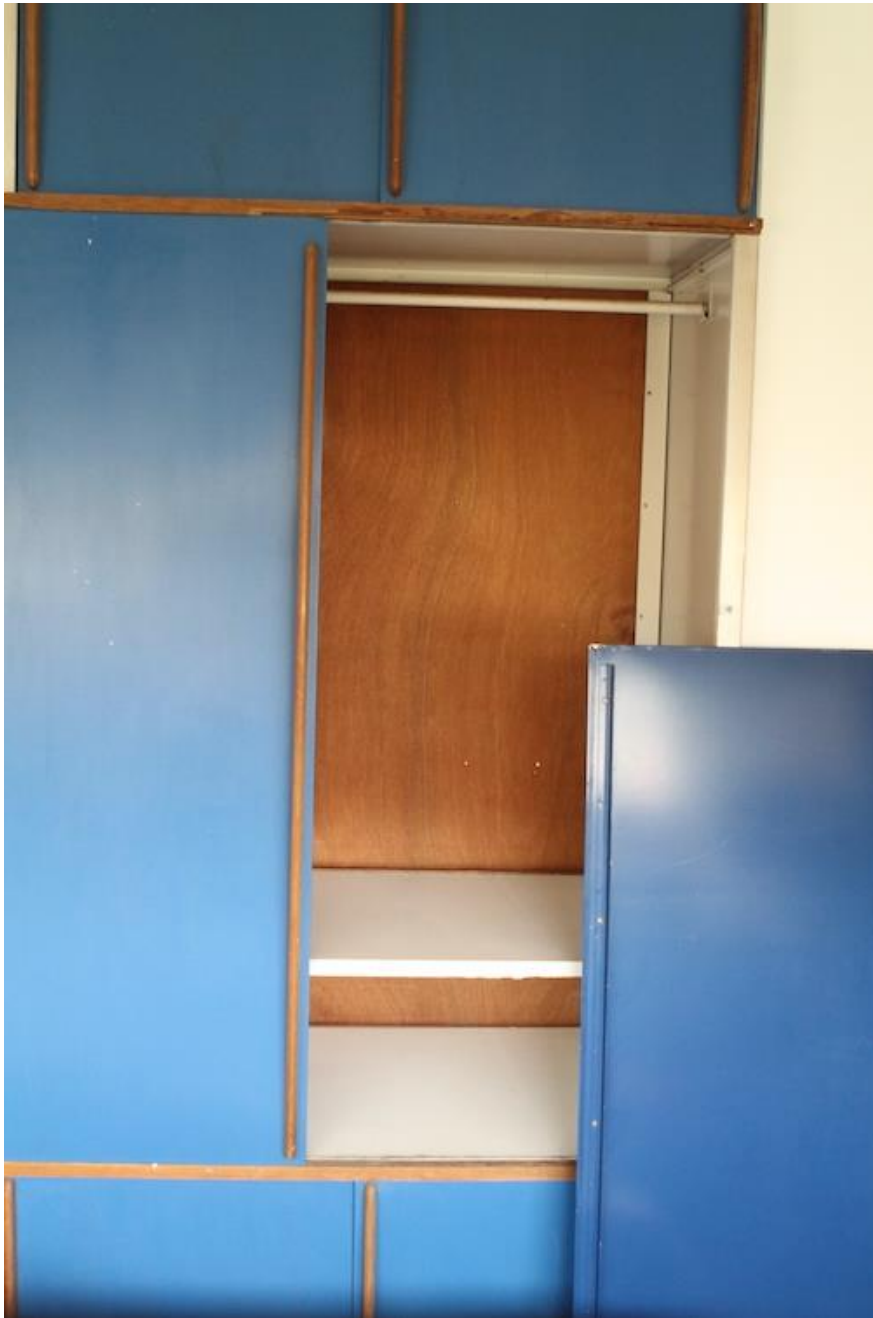
Naast de garderobekast bevindt zich een paneel dat dient als afscheiding tussen de kamers.

In slaapkamer 1:

Originele kleur van de deuren moet vernieuwd worden.

De rail waarop de grote kastdeuren schuiven moet vervangen worden.

De houten scheiding moet opgeschuurd en behandeld worden.

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

In slaapkamer 2:

Hoewel de scheidingskast ook origineel is, mist deze een grote kledingkastdeur.

Alle metalen deuren moeten opnieuw worden geverfd. Het herschilderen van de kastdeuren zal gebeuren op basis van de oorspronkelijke **RAL-kleuren gebruikt door Willy Van Der Meeren:**

- Groen: RAL 6028
- Signaal Blauw: RAL 5005
- Signaal Rood: RAL 3001
- Signaal Grijs: RAL 7004
- Zuiver Wit: RAL 9010 (Signaal Wit 9003)
- Zink Geel: RAL 1018
- Signaal Zwart: RAL 9004

Het houtwerk moet worden behandeld.

Bron: Frank Bruynbroek (2022)

6. BEHEERMAATREGELEN

AARD DER WERKEN	EENMALIG	TERUGKEREND	VRIJSTELLING TOELATING
Gevel schilderen		X onderhoud een maal/ 5-10 jaar	
Buitenschrijnwerk staal: herschilderen		X onderhoud éénmaal/ 5-10 jaar	
Renovatie stopverf ramen		X onderhoud éénmaal/ 5-10 jaar	
Nieuwe Keuken			X
Vernieuwen scheidingswanden slaapkamers	X		
Vervanging van cementtegels op de begane grond en vervanging van linoleum in de slaapkamers	X		

Restauratie van de kasten in de slaapkamers	X		
Nieuwe kachel installeren	X		
Nieuwe badkamer			X
Baksteen: licht reinigen indien nodig		X onderhoud éénmaal/ 7-10 jaar	
CV-installatie: onderhoud ketel		X éénmaal/ jaar	
Goot en kroonlijst vervangen	X		
Uitkuisen van de goten		X tweemaal/ jaar	
Onderhouds- en snoeiwerken tuin		Volgens de seizoenen	

7.VOORSTEL VAN OPVOLGING EN EVALUATIE

Onderhoudswerkzaamheden na restauratie:

Na de restauratie gaat de eigenaar een overeenkomst aan met Monumentenwacht die toezicht houdt op de staat van het gebouw.

Woningen worden tussen de vijf en zeven jaar gekeurd. Het rapport van deze inspectie wordt afgeleverd vóór de voltooiing van enig werk, voor noodzakelijke werken volgens het rapport inspectie en voor onderhoudswerkzaamheden inbegrepen.

Na uitvoering wordt Onroerend Erfgoed nogmaals geïnformeerd over het resultaat van de werkzaamheden.

De tuin wordt door de eigenaar onderhouden volgens de seizoenen. Het is niet gemeld overgedragen aan onroerend goed.

8. BIJLAGEN

Perimeter van gebied waarvoor je het beheersplan opmaakt (met schaal en N-pijl)	Zie hoofdstuk 1
Lijst van geplande werkzaamheden	Zie hoofdstuk 6
Lijst van handelingen waarvan de uitvoering vrijgesteld zal zijn van toelating	n.v.t.
Lijst van ZEN-erfgoed met aanduiding op kaart	n.v.t.
Lijst van ontsluitingswerken voor open erfgoed	n.v.t.
Lijst van werken aan bomen en struiken waarvoor toelating nodig is	n.v.t.
Lijst van cultuurgooederen	n.v.t.
Lijst van geplande werkzaamheden aan een orgel dat dateert van na de Eerste Wereldoorlog ²⁵	n.v.t.
Inventarisatie: foto's interieur	Zie bijlage 1
Bibliografie (overzicht referenties)	Zie bijlage 2
Meer over Willy Van Der Meeren	Zie bijlage 3